

Kerst in het kamp

Beelden raken onze emotie. Treffen ons soms zelfs in het hart. De hartverscheurende beelden van de ellende in de Griekse kampen, met als toppunt de brand in het beruchte Moria-kamp, deden dat. Die beelden raakten velen van ons in het hart.

We beseften dat we deze mensen in de steek hadden gelaten. Dat Nederland Griekenland in de steek had gelaten, ondanks alle afspraken over gezamenlijke Europese verplichtingen. Er was niets gebeurd. Nog steeds zaten tienduizenden mensen op de rand van ons eigen continent in de drek, zonder genoeg eten en drinken. Onder hen vele kinderen, zelfs kinderen zonder ouders.



Duitsland kwam in actie en nam 1500 mensen op. Angela Merkel liet honderden kinderen over brengen. Zelfs de grootste criticasters van haar vluchtelingenbeleid toonden zich nu overtuigd dat dit de enige juiste handelswijze was. De Beierse premier Markus Söder bijvoorbeeld, zei nu: “het is een persoonlijke christelijke plicht om te helpen in zo’n noodsituatie.”

De Nederlandse regering gaf geen krimp. Terwijl het draagvlak om deze kinderen in nood te omarmen, steeds breder bleek. Onder de noemer #500kinderen waren er overall demonstraties, ondertekenden meer dan 106.000 mensen een petitie, riepen 900 voorgangers de christelijke regeringspartijen op zich hard te maken voor de opvang van 500 kinderen en verklaarden 180 gemeenten kinderen op te willen nemen. De Nederlandse regering zegde uiteindelijk opvang van 50 kinderen en 50 kwetsbare vluchtelingen toe.

Dat is 3 maanden geleden. Ten tijde van dit schrijven zie ik er nog niet 1 hier. U wel? Nog onlangs riepen 5 burgemeesters - onder wie Koen Schuiling, burgemeester van onze vestigingsstad Groningen - het kabinet op nu eindelijk eens werk te maken van de toezegging.

Merkel zette zorg, empathie en morele overtuiging om in handelen. Net als Leila, de Afghaanse moeder in onze opvang voor statushouders, die met haar 2 jonge kinderen op de vlucht was. Hoog in de bergen tussen Iran en Turkije kwamen ze een andere vluchteling tegen, die niet meer verder kon door de sneeuw. Ze hebben hem geduwd, 37 uur lang. “Mensen in nood laat je niet aan hun lot over”, verklaarde Leila eenvoudig. We kunnen, we mógen van haar leren.

Laten we niet wachten, maar handelen. Zoals Angela Merkel, zoals Leila. Ik hoop dat we 2021 het jaar maken van daden. Of dat nu daadwerkelijk afreizen naar Griekenland is, zoals een sollicitant deed die wij wilden aannemen. Of het nu steunen van organisaties is die daar de helpende hand bieden, het doneren van geld of het stellen van een daad via de stembus.

Laat 2021 het jaar zijn van de keuze om te handelen. We leven toe naar Kerst, waar de komst van Jezus ons licht brengt. Het licht om over anderen te laten schijnen, om te steunen, te handelen, recht te doen. Te kiezen, voor vluchtelingen in nood.

Ik wens u allen een behouden Kerstfeest vol licht en hoop van ganser harte dat u deze Kerstwens in goede gezondheid ontvangt.

Mijn allerbeste wensen voor u en uw dierbaren.

John W R van Tilborg
Directeur INLIA Foundations

